

KAPITEL 1

BOGSTAVER

På slottet Ulykkesholm sad Ene og kiggede opgivende ned i en kæmpestor bog, der lå opslået foran hende. Den var gammel, læderindbundet og fyldt med tegninger af monstre i alle afskygninger, og den kostede formentlig det samme som et helt hus nede i landsbyen.

”Jeg lærer det aldrig. Og Erina vil teste mig i alle de her lorteord om en time!” Ene kunne sagtens forstå billederne. Flere af monstrene havde hun ligefrem mødt i virkeligheden. ”Se, der er en lig-æder,” sagde hun til Silvius, der tålmodigt forsøgte at hjælpe hende med lektierne. ”Men den lig-æder, vi mødte, var bare meget større. Det der er jo nærmest en lig-æder for begyndere. Den spiser nok kun mindre børn!” Hun fnisede af sin egen vittighed, men Silvius rystede

opgivende på hovedet og pegede insisterende ned i bogen.

”Du sagde det selv. Erina henter dig om en time. Og hvis du ikke kan læse det her afsnit, kommer du ikke med os andre på natlejr!”

”Åh, men det er bare så ... uretfærdigt ... Jeg er skidegod til at være ude om natten. Jeg er meget bedre til at leve ude i mørket end til at læse bøger!” Ligesom sine tre venner havde Ene virkelig glædet sig til den tur. De skulle i skoven med Avanera, og elveren havde lovet dem, at de for en gangs skyld hverken skulle øve sporkending eller bygge fælder. De skulle bare lave bål, grille pølser og have det sjovt. Hun kiggede ned i bogen igen. Hvor hun dog bare *hadede* at læse. Lige meget hvor meget hun øvede sig, kunne hun ikke finde ud af det. Alle de små bogstaver hoppede og dansede hen over linjerne, og hun skulle tage sig gevaldigt sammen bare for at kunne se forskel på et p og et i.

Silvius sukkede. ”Vi tager teksten om genfærd en gang til. Hold øje med min finger.”

Den unge troldmand var to år yngre end hende, og Ene skammede sig dybt over, at hun ikke kunne følge med, når han tog fat på al sin bog snak. Hun havde sådan en lyst til at fare op, tage bogen og slå ham i

hovedet med den. Bare så der kunne ske noget ... andet. Det var også derfor, hun kom til at virke så barnlig og begyndte at komme med tåbelige vittigheder. Hun følte sig så dum. Hun hadede sig selv.

Silvius fortsatte med at læse, langsomt og irriterende tydeligt, som om hun var en 4-årig: ”Genfærd eller spøgelser er ånder fra mennesker, der ofte er døde på en voldsom måde og ikke er blevet velsignet og begravet af en dødspræst. Genfærdet kan ikke finde ro, før dets død er hævnnet, og dets lig er blevet stedt til hvile. Nu er det din tur.”

”Ved du egentlig godt, jeg kan tale med genfærd?” spurgte hun i stedet. Det virkede. Silvius glemte totalt, hvad de havde gang i.

”Hvordan? Tager du pis på mig?”

Hun rystede på hovedet. ”Det var fra de år, jeg boede på en kirkegård. Somme tider fandt de mig og ville gerne snakke. Det er sikkert kedeligt at være død.” Hun tænkte tilbage på dengang. Hun havde boet på kirkegården sammen med sin bror, der var en virkelig dum idiot. Det havde faktisk været helt rart at tale med et fornuftigt spøgelse indimellem. ”Desværre kan jeg ikke selv tage initiativet. Det er dem, der skal beslutte, om jeg kan se dem.”

”Men det kan Erina måske lære dig!” Da Silvius

kom til at nævne deres mesters navn, kom han desværre også i tanker om lektierne. ”Du taler jo bare udenom!” Han prikkede skolelæreragtigt ned i bogen, og Ene sukkede dybt og lod sin finger glide hen over linjerne, mens hun gentog teksten om genfærdet. Hendes hjerne fejlede heldigvis ingenting, og hun kunne uden problemer *huske* alt, hvad Silvius havde sagt. Silvius så på hende med et skævt smil.

”Det var jo helt perfekt. Nu fortsætter vi,” sagde han. ”Genfærd kan finde på at besætte andre mennesker for at få en krop og selv søge hævn. De er især glade for piger med store bryster og lange ben.”

Ene nåede helt frem til ordene *store bryster*, før det gik op for hende, at han havde narret hende.

”Du er bare for meget!”

Silvius sad rød i hovedet og med sammenpressede læber i spændt forventning. Nu spruttede han af grin og slog sig på lårene. ”Det er jo DIG, der snyder. Du *lader* bare, som om du læser. Åh, du skulle se dig selv! Hold kæft, du så dum ud!” Han krøllede helt sammen af grin, og Ene udnyttede øjeblikket til at gribe den kande med klistret saftvand, der stod på bordet ved siden af dem, og hælde indholdet ned i nakken på ham.

”Åhr, hvad! Er det takken for, at jeg hjælper dig?”

Han tog sig til håret. ”Se nu. Min frisure er helt ødelagt!”

Nu var det Enes tur til at grine. Silvius var SÅ forfængelig, og lige nu hang hans hår helt glat og klistret ned over kinderne på ham.

”Men du dufter så lækkert . . . af jordbær, tror jeg vist. Har du mon ‘lånt’ Erinas parfume?” fnisede hun.

”Det her skal du få betalt!” Silvius løftede armen, og et blåligt lys tonede frem i hans hånd. Han var i gang med at trylle. Ene satte fra og kastede sig over ham. Hun vidste, at formularen ville kortslutte og enten ramme ham selv eller mislykkes, hvis hun ødelagde hans koncentration. Men Ene var ikke den eneste, der havde lektier for, og Silvius havde netop trænet på at øge sit fokus.

”Åh nej. Bare det ikke er noget, der gør ondt,” nåede Ene lige at tænke, før det blå lys ramte hende. Men der skete ikke noget. Ikke ud over at Silvius begyndte at grine endnu mere end før.

”Hvad gjorde du?”

”Ikke noget!”

”Jo. Det kan jeg da se på dig. Hvad har du gjort?” Hun rejste sig og kiggede panisk ned over sig selv og fik så øje på en lok af sit lange hår, der ikke længere var mørkebrunt, men skrigende blå.

”Tryl det tilbage med det samme! Jeg slår dig ihjel!” Før Silvius kunne nå at forberede endnu en formular, sparkede hun ham så hårdt og præcist i siden, at han trimlede om. Så satte hun sig overskrævs på ham og pressede hans tynde arme tæt ind til hans krop med sine lår, der var stærke af at øve sig i at klatre på ydersiden af Ulykkesholms mure.

”Hvis du ikke tryller mit hår tilbage lige med det samme, så ved jeg, hvor jeg skal trykke.” Hun hvæsedde, og der var mord i hendes øjne, men både hun og Silvius morede sig i virkeligheden helt fantastisk.

”Aldrig!”

”Du bad selv om det!” Hun trykkede hårdt det helt rigtige sted på overarmen – lige der, hvor senen møder knoglen.

”Av, hold så op!” hylede Silvius. ”Din tosse. Jeg skal bruge min arm til at kaste magi med. Du må ikke smadre den. Jeg skal nok!”

Ene gav ham plads, men Silvius kunne ikke stå for fristelsen. I stedet for at han tryllede hendes hår tilbage til brunt, spredte der sig nu en forfærdelig stank af hestemøg i lokalet.

”Nu er det dig, der stinker. Haha. Vil du ikke hellere lugte af jordbær?” råbte han.

Da Erina en halv time senere åbnede døren for at hente Ene, lå det lille studerekammer nærmest i ruiner. Både bord og bænke var væltet, Silvius havde blå mærker op og ned ad armene, og Ene havde fået et magisk tilfælde af teenagebumser over hele hovedet.

”Åh, for pokker. I er bare sådan nogle . . . BØRN,” sukkede deres mester. Så knipsede hun med fingrene og gjorde Ene normal at se på, før hun trak hende med og lod Silvius om at rydde op.

”Men Ene var med til det!” protesterede han.

”Og jeg HAR sagt, at man ikke bare bruger sin magi på sjov og ballade. Magien er en stærk kraft, der tager magten fra dig, hvis du ikke bruger den med respekt og forstår dens natur. Det kræver en meget fast karakter at ændre på andre menneskers udseende,” bed Erina ham af.

Han gik surmulende i gang med at skure.

